

Kommer derved, at Bygninger rives ned; jeg har ikke talt om de Bygninger, der ere antændte af Ilden, men om dem, der ikke ere antændte af Ilden, og som til Forebyggelse af Brandens Udbredelse rives ned efter Brandvæsenets Foranstaltning. Det kan ikke hjælpe at gjøre den Undskyldning, at de Vedkommende kunne lade asurere; thi Loven af 2den Marts 1861 siger udtrykkelig, at saadan Skade skal betragtes som Brandskade, og er Justitsministeren ikke efter den bestaaende Lovgivning i Stand til at paalægge Assurancelskaberne at modtage Assurancetegning derpaa, saa er det en stor Mangel ved den paagjældende Paragraf i den nævnte Lov, og saa staar den som meningsløs. Derfor maa vi komme paa det Mene med, hvad det har at betyde, at den Udelæggelse, der foretages af Brandvæsenet, skal betragtes som Brandskade. Men der er ogsaa en anden Betragtning, der kan gjøre sig gjældende her, og det er denne: Ere vi ikke i Stand til at tvinge vedkommende Assurancelskaber til at erstatte den Skade, der sker, saa vil jeg sige med den ærede Minister, at det er i det Offentliges Interesse, at Foranstaltningerne foretages; men saa spørger jeg: hvilken Del af det Offentlige har mest Interesse i, at der træffes Foranstaltninger for at forebygge Brandens videre Udbredelse? Det er dog virkelig i det vedkommende Brandassurancelskabs Interesse; thi der er en Forskjel mellem, om der brænder 1 eller 10 Bygninger i en By, og at der rives ned for at forebygge Brandens videre Udbredelse, er mest i vedkommende Brandassurancelskabs Interesse. Det kan derfor ikke hjælpe at henvise til, at Kommunerne skulle erstatte, hvad Bygningerne angaar. Kunne vi ikke paalægge Selskaberne det, saa maa det være Staten, der giver Erstatning. Den lovgivende Magt har sagt, at det skal betragtes som Brandskade, og naar saa Staten ikke har de nødvendige Midler til at gjenneføre dette Paabud trods Assurancelskaberne, maa Staten være den, der skal give Erstatning; thi det er virkelig i de paagjældende Selskabs største Interesse, at disse Foranstaltninger gjenneføres. Jeg vil derfor stemme for Uendringssforslaget, for dog at komme noget videre; men jeg tror, at det er en urigtig Vej, vi ere slaaede ind paa, og at vi baade for Kjøbenhavns, Kjøbstædernes og Landets Vedkommende skulde have holdt os til Assurancelskaberne og søgt at gjenneføre et Lovforslag, der ligefrem paalagde dem at erstatte den Skade, som Loven siger skal erstattes som Brandskade.

Th. Kruse: Der er gaaet 13 Aar siden 1861, da denne Lov kom ud; det kunne vi da Alle regne ud. I disse 13 Aar har det Lovbud staaet ved Magt, som nu paaberaabes. Maa jeg spørge: hvorledes gaar det til, at et Lovbud kan staa ved Magt i 13 Aar, uden at effektueres. Mon det ikke er gaaet saaledes til, at dette

Lovbud er kommet til at staa der af en Feiltagelse? Mon man ikke har vugget sig, — havde jeg nær sagt — saavel Ministeriet som den ærede Lovgivningsmagt, mon man ikke har været i den Tanke, at naar et Lovbud udtalte Sligt, saa fulgte det af sig selv ligesom i gamle Dage, at Assurancelskaberne maatte lystre? Mon man dog har huffet paa, at det Selskab, der kunde være Tale om for Landbygningernes Vedkommende, var i sin Tid et oktroieret Selskab? Jeg har ingen Tvivl om, at Bevidstheden om denne Oktrois Tilstedeværelse og Virksomhed i sin Tid har fremkaldt dette Lovsteb. Men man tog feil; thi imidlertid er Udviklingen gaaet i den Retning, at Brandassurancelskabet for Bygninger paa Landet har faaet en saa stor Selvstændighed, at det baade kan og vil nægte at følge et saadant Lovbud, med andre Ord, at man er ude af Stand til at lovgive i denne Retning. Jeg kan ikke se, at dette Lovbud har det Allermindste at betyde som Grundlag for en ny Lov af den Bestaenhed, her er Tale om. Jeg kan se, at det har været tilfiet, at en saadan Erstatning skulde have været udbetalt af Bygningsassurancen for Landet; men jeg kan ikke se, at dette skulde nødvendiggjøre, at naar man ikke kan faae Assurancelskaberne dertil, saa skal Kommunen betale. Heraf ligger der ikke det Allermindste i dette Lovbud; den logiske Sammenhæng derimellem er slet ikke til. Desuden forekommer det mig, at den ærede Justitsministers Position, jo længere denne Sag debatteres, bliver svagere og svagere. Fra Føst af blev det meget stærkt fremhævet af den ærede Minister, at det var Almenvellet, der krævede disse Udelæggelser, og at Almenheden derfor maatte føle sig i sin Samvittighed tvungen til at erstatte den Slags Skade. Sidste Dag fremhævede imidlertid den ærede Minister, meget stærkt endog, at hvad man søgte at fremstafte gennem dette Lovforslag, egentlig var et Assurancforhold, som paa Grund af Sagens Bestaenhed ikke kan komme frem ad Frivillighedens Vej, og som man derfor nødtes til at fremstafte ad tvungen Vej for ikke at gjøre Uret. Men i Dag kommer Ministeren ind paa et andet Standpunkt; i Dag er det Kommunens Interesse, der skal varetages, og det er oven i Kjøbet ikke Staten, men Kommunen, der lader Skaden blive tilføiet den private Mand, og derfor skal Kommunen betale. Derfor Noget i sig selv er uholdbart, er det den Tankegang, at Kommunen lader Nogen blive tilføiet Skade og paa Grund af saadan Skade skulde være forpligtet til at betale. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at de Steder, hvor der kan blive Tale om nogen Skade og om at forebygge Ildbrandens Udbredelse, ere tæt sammenpakkede Byer, og jeg skal endvidere gjøre opmærksom paa, hvad alle de ærede Medlemmer vide, at disse have Marker omkring sig, og at der paa mange Steder ligger to, tre Gange saa mange Bygninger isolerede hver for sig, som ikke